

[Bundvad.]

tænker på. Det er den eneste mulighed, vi har for at få en saglig og reel drøftelse af tingene.

Den højtærede finansminister nævnte i sin fremsættelsestale to problemer, nemlig tjenestemændenes og privatpensionisternes stilling. Jeg skal ikke gå ind i en drøftelse heraf, men blot sige, at udvalget har taget sagen op til fornyet prøvelse, og at mit parti gerne vil yde et bidrag til en praktisk løsning, der er politisk mulig.

Må jeg slutte med at sige, at vi altså gerne vil bidrage til en løsning af opsparingsproblemet enten på det grundlag, ministeren har nævnt i sit forslag, eller på det, som er skitseret i udvalget, eller måske på et helt tredje grundlag; men nu skal vi se at få lidt mere fart på. Folkepensionsforslaget må gennemføres snarest, og der er efter min mening ingen grund til nu at drage et spørgsmål, der i og for sig er folkepensionsforslaget uvedkommende, ind i debatten om dette og derved trække folkepensionens vedtagelse i langdrag.

Lorentzen: Ifølge den højtærede finansministers fremsættelsestale er dette lovforslag fremsat for at imødekomme den ene af de to betingelser, som det konservative folkeparti og venstre stillede for at kunne stemme for folkepensionsforslaget ved tredje behandling. Det er vel naturligt, at jeg alene holder mig til forslaget til lov om pristalsreguleret aldersomsforsikring og aldersomsopsparring, men jeg må dog minde om, at det andet krav: besparelser på ca. 100 mill. kr., også er en betingelse, som vi lægger megen vægt på. Såvidt jeg har forstået, er man indtil dato kun nået frem til besparelser på 54 mill. kr., og det er vel tvivlsomt, om det rent sprogligt altsammen kan kaldes besparelser; en del er jo indtægtsforøgelse. På nuværende tidspunkt skal jeg imidlertid ikke deltage i diskussionen om, hvorvidt en indtægtsforøgelse i visse situationer kan kaldes en besparelse. De 54 mill. kr. er imidlertid ikke det tal, vi sigtede imod, da vi havde folkepensionsforslaget til anden behandling, og det er heller ikke det tal, som den højtærede finansminister i tidligere taler har sigtet imod. Vi må fremdeles holde på, at 100 mill. kr. bliver det tal, man har for øje.

Med hensyn til det foreliggende lovforslag skal jeg iøvrigt sige, at heldigvis for os allesammen skal vi ikke ved denne behandling gå i detaljer angående de enkelte paragraffer. Jeg siger „heldigvis“, og dermed sigter jeg til, at det efter min opfattelse er et såre indviklet forslag. Det er indviklet, fordi vi befinder os på nye områder, hvor vi ikke er fortrolige med sprogbrugen, og det er også indviklet, fordi der — det vil jeg gætte på — har været flere lovkoncipister med i spillet, og jeg kunne godt tænke mig, at der har været lidt divergerende opfattelser af, hvordan de enkelte paragraffer skulle udformes. Jeg erkender, at det er en såre vanskelig opgave, og at det er langt lettere at stå og kritisere, end det er at udarbejde et sådant lovforslag. Lettere bliver det naturligvis ikke for os, når man i virkeligheden skal sammenholde lovforslaget med den nye ændring i § 41, stk. 5, i lov om folkeforsikring og dernæst i henhold til bemærkningerne til lovforslaget skal regne med, at der skal ske ændringer i ligningsloven, hvorom der i dette øjeblik ikke foreligger forslag.

Må jeg iøvrigt have lov at forudskikke den bemærkning, at når de to partier har stillet den nævnte betingelse for deres tilslutning til folkepensionsforslaget, er det sket med to formål for øje. Det første og det vigtigste er, at vi ønsker at animere til opsparing i kroner ud fra den erkendelse, at det danske samfund i høj grad trænger til langtidsopsparing, og at en hindring herfor bl. a. er at søge i den stærkt fremadskridende inflation, der i betydeligt omfang gør netop den lille sparer til sorteper, medens den letsindige disponent med de store investeringer ofte tager stikken hjem. Den store kapital går sikkert i dag forholdsvis sjældent ud i opsparing i kroner og ører, den søger at gardere sig ved investeringer, og den er slet ikke bange for at stifte lån til disse investeringer for at afbalancere risikoen.

Dernæst var vi ikke fremmede for den tanke, at hvis staten kunne få en betydelig merudgift, såfremt ikke den forsøgte at bremse inflationen — og staten og lovgivningsmagten er ingenlunde uden indflydelse på inflationens fortsatte vækst — var der en mulighed for, at truslen om de store udgifter ville få den til at forsøge at slå